

Kurt Högnäs:

tills djupet tar mig, 2004

J.M. Coetzee vid världens udde.

Ansiktet, egentligen
utan skydd.
Men framför allt oceanen.
Omringande, total.
Och närvarande i det under hela samtalet
otåliga håret.
Leendet? Javisst, men utan hänförelse.
Som grundrekvisita. I frånvaro av öppna motbevis.
Men man såg passagera där läpparna trampade tomt,
kände dem än mer. Motståndet,
ansiktet som hela tiden kämpade för att ta sig ur,
hans även i överläge plågade blick.
Som om man tvingat en jätteval ur sjöarna och beordrat den
att posera.
Ur det kalla levande vattnet.
Ensamheten. Något som var och fortfarande är
större än ansiktet.
Oändligt mycket större. Med ögonen brinnande där långt ute.
Men inifrån,
ur en ohygglig utsatthet rakt i linserna,
rakt igenom den barriär
som heter nåd.

Kurt Högnäs:

tills djupet tar mig, 2004

Lägger mig
med ansiktet mot
gräset, just när klockan
ringer över byn,
kryper in under kyrkans
stora kropp,
tar mig viskande fram,
försiktigt
genom de bleka
salarna.

Kurt Högnäs:

tills djupet tar mig, 2004

Man såg oss,
i vattnet under broräcket,
om man tånjde sig,
just där båtarna kom forsande.
Där öppnade sig inget

tomrum efter oss,
vi låg gråbleka i ansiktet
utan anspråk på
djup, kanske såg man oss
bara i utkast. Men
vi fanns, vi klamrade oss
vid skenet. Som om
hinnan bar.